

Vastine Ajatuspajoista innovaatiokumppanuuksiin-raporttiin (n&n 2016)

Kiitämme mahdollisuudesta kirjoittaa tämä vastineemme raportille ‘Ajatuspajoista innovaatiokumppanuuksiin.’ Kiitämme myös raportin kirjoittajia siitä, että omassa vastineessaan he ovat jo lieventäneet kärjekkäimpiä syytöksiään.

Raportti nostaa esiin tärkeitä teemoja koskien erityisesti kriittisyyden roolia julkisessa päätöksenteossa. Olisi kiintoisaa osallistua tähän keskusteluun, mutta valitettavasti raportti sisältää myös sellaisen määrän panettelua, vihjailua ja vääriä syytöksiä, että se ei ansaitse tulla käsitellyksi kutsuna rakentavaan keskusteluun.

Niinpä tyydymme tässä vastineessa vain lyhyesti osoittamaan muutaman keskeisen ongelmakohdan, jotka estävät mielekkään dialogin käymisen raportin kanssa:

1. Raportin kirjoittajat poimivat “todistusaineistosta” esiin vain sellaiset seikat, jotka tukevat heidän johtopäätöksiään ja pimittävät niiden kanssa ristiriidassa olevat lähteet.

2. Raportin kirjoittajat tekevät selkeitä virheitä psykologisia tutkimuksia käsitellessään ja yrittäessään arvioida FA:n toiminnan taustalla olevia psykologisia teorioita.
3. Raportin kirjoittajien tekemät rajaukset ovat kummallisia ja huonosti perusteltuja
4. Iso osa raportin kirjoittajien syytöksistä perustuu ‘guilty by association’ -virhepäätelmään

Mitä tulee sitaattien käyttöön, kiitämme raportin tekijöitä siitä poikkeuksellisesta huomiosta, jota he osoittavat käyttämiämme sitaatteja kohtaan. Vaikka tältä osin kritiikki menee monessa kohtaa epämääräisten vihjailujen puolelle, on siellä myös osuvia huomioita, joista asianomaiset varmasti ottavat opikseen tulevaisuudessa.

1. Raportin kirjoittajat poimivat “todistusaineistosta” esiin vain sellaiset seikat, jotka tukevat heidän johtopäätöksiään ja pimittävät niiden kanssa ristiriidassa olevat lähteet.

Cherry picking tarkoittaa raportin kirjoittajien mukaan sitä, että “todistusaineistosta noukitaan omaa kantaa tukeva pienikin osa, samalla kun vaietaan sitä tukemattomasta kenties suuresta osasta evidenssiä” (s. 186). Tämä on valitettavasti juuri heidän valitsemansa toimintatapa. He esimerkiksi syyttävät Filosofian Akatemiaa kritiikin puutteesta, ja vaativat että positiivisen psykologian kohtaama kritiikki tulisi olla näkyvämmiin esillä. Samalla he jättävät mainitsematta kolme keskeistä hetkeä jolloin Filosofian Akatemiaan assosioidut henkilöt tekevät juuri tätä heidän peräänkuuluttamaansa kriittistä työtä:

A) Kirjoittajat kehuvat kolmeosaista haastattelusarjaa *Positive Psychologists on Positive Psychology* siitä kuinka se ”uteli ansiokkaasti usean alan vaikuttajan käsityksiä kertyneestä kritiikistä” (s. 156). He käyttävätkin kolme sivua kyseisen sarjan referoimiseen. Olisi ollut perusteltua mainita tässä kohtaa, että tässä ansiokkaassa kritiikissä sekä kakkos- että kolmososan yhtenä toimittajana ja haastattelijana toimi affiliaattimme Emilia Lahti. Tieto lukee kirjan kannessa, joten ei voi olla mahdollista, että raportin tekijät eivät olisi sitä huomanneet. He ovat siis tietoisesti valinneet vaieta asiasta.

B) He kehuvat ’herkulliseksi’ Cederströmin ja Spicerin *Wellness Syndrome* –kirjan tarjoamaa hyvinvointi-ideologian kritiikkiä (s. 151). Mutta jättävät mainitsematta, että kun André Spicer saapui Suomeen 21.1.2015 puhumaan kirjastaan Hankenin juhlasaliin, oli hänen yhtenä keskustelukumppaninaan tilaisuudessa Frank Martela.

C) Kritisoidessaan positiivista psykologiaa raportin kirjoittajat nostavat esiin Fredricksonin & Losadan vuonna 2005 julkaistun artikkelin *Positive affect and the complex dynamics of human flourishing* ja siitä muutama vuosi sitten nousseen skandaalin, joka johti artikkelin osittaiseen takaisinvetämiseen. Tämä onkin heille turvallinen kritiikin kohde, koska siitä on kirjoitettu paljon myös yleistajuisissa lehdissä, joiden ymmärtäminen ei vaadi empiirisen psykologian metodien osaamista. Mutta raportin kirjoittajat jättävät viittaamatta suomalaisten Jukka Luoman, Raimo P. Hämäläisen & Esa Saarisen jo vuonna 2008 julkaistuun tutkimukseen*, jossa kritisoidaan kyseistä Fredricksonin ja Losadan artikkelia ja osoitetaan sen matemaattisissa malleissa olevan ongelmia. Tämä osoittaa, että he eivät liene hirveästi perehtyneet aiheetta koskeviin alkuperäislähteisiin (joissa kyseiseen tutkimukseen viitataan). Vaihtoehtoisesti kirjoittajat eivät ole halunneet mainita tästä suomalaisten merkittävästä roolista positiivisen psykologian metodologisessa kritiikissä, koska heidän ajamaansa agendaan ei sovi, että Esa Saarinen näyttää tässä tuovan positiiviseen psykologiaan kaivattua kriittisyyttä.

Samoin raportin kirjoittajat syyttävät FA:ta siitä, että “valtaosassa filosofianakatemia-laisten geneeristä koutsasta jää pois sellainen yhteiskunnallinen, poliittinen, taloudellinen tai moraalifilosofinen ulottuvuus”, jonka avulla voisi kritisoida erilaista “hyväksymättömissä olevaa hapatusta”, jolla ilmeisesti tarkoitetaan vääränlaisia yhteiskunnallisia mielipiteitä ja aatteita (s. 483).

Ensinnäkin on muistettava, että raportin kirjoittajat itse eksplisiittisesti sulkiivat Filosofian Akatemian valmennus ja konsultointitoiminnan tarkastelunsa ulkopuolelle, joten on perin kummallista, että he silti esittävät siitä johtopäätöksiä. Toiseksi, tähän johtopäätökseen he pääsevät lähinnä sivuuttamalla kaikki ne Filosofian Akatemialaisten julkaisut, joissa otetaan kantaa yhteiskunnallisiin, poliittisiin, taloudellisiin ja moraalisiin ulottuvuuksiin. Mainittakoon esimerkiksi eduskunnan tulevaisuusvaliokunnan Sisäinen motivaatio-raportin lopussa olevat yhdeksän politiikkasuositusta. Tai Frank Martelan Kalevi Sorsa -säätöön julkaisemaan *Jakolinjojen Suomi* -kirjaan kirjoittaman artikkelin yhteisyyden kokemuksen vaikutuksesta demokratian toimimiseen sekä Frankin ja Riku Ruotsalaisen Helsingin Sanomien pääkirjoitussivun vieraskynäpöydälle laatiman kirjoituksen ‘Sote-ammattilaiset johtamaan omaa työtään.’ Jos raportin kirjoittajat haluavat arvioida FA:laisten poliittista toimintaa, olisi ollut paikallaan ensin tutustua siihen.

Syytös ”sosiaalis-taloudellis-poliittiseen keskusteluun” (s. 313) osallistumattomuudesta on myös siinäkin mielessä outo, että se on ristiriidassa raportin kirjoittajien omien sanojen kanssa. Muualla raportissa he nimittäin toteavat, että “Järvilehto ja Martela ovat ottaneet julkisesti useita kertoja kantaa päivänpolitiikkaan ja ideologisiin kysymyksiin” (s. 411) ja puhuvat FA:laisten “runsaasta poliittisesta kommentaarista” (s. 422).

2) Raportin kirjoittajat tekevät asiantuntemattomuuttaan selkeitä virheitä psykologisia tutkimuksia käsitellessään ja yrittäessään arvioida FA:n toiminnan taustalla olevia psykologisia teorioita.

Raportin kirjoittajat huomioivat aivan oikein, että “nimestään huolimatta Filosofian Akatemia on huomattavasti enemmän psykologian kuin filosofian asialla” (s. 303). Tämä on aivan totta. Filosofian Akatemia nyky muodossaan nojaa vahvasti psykologiaan, organisaatiotutkimukseen ja muihin empiirisiin ihmistieteisiin - jopa enemmän kuin puhtaaseen filosofiaan. Eli siinä määrin kuin tämä oli tarkoitettu syytökseksi, myönnämme asian olevan juuri näin. Sekä valmennussisältömme että jäsentemme akateeminen tutkimus painottuvat näihin tieteisiin.

Mutta siinä vaiheessa kun raportin kirjoittajat tekivät tämän havainnon psykologian ensisijaisuudesta, olisi ollut asiallista ottaa kirjoittajajoukkoon tai käsikirjoitusta kommentoimaan joku taho, jolla on asiantuntemusta ja kykyä arvioida psykologista tutkimusta. Näin ei ole tehty ja se näkyy. Kirjoittajien psykologista tutkimusta koskevista osioissa olevat lukuisat suorat virheet ja väärinymmärrykset sekä blogitekstien sun muiden sekundäärilähteiden käyttö puhuvat selvää kieltä siitä, että heillä ei ole ollut tarvittavaa asiantuntemusta käytössään psykologian alalta. Lisäksi he nyt arvioivat psykologista tekstiä filosofisin kriteerein.

Hyvä esimerkki tästä on raportin osio III.5 (s. 258-266), jossa tavoitteena on tarkastella missä määrin FA:n toiminnassa painottuvat “muu [kuin filosofinen] tutkimus ja toisten alojen oppineisuus.” Tarkastellaanko jaksossa FAn edustajien esittämiä tieteesen ja erityisesti psykologiseen tutkimukseen pohjautuvia väitteitä? Ei. Siinä katsotaan vain FAn tapaa siteerata Picasson ja da Vincin kaltaisia tunnettuja hahmoja. Koko tieteellisyys sivuutetaan kokonaan.

Raportin esittämä positiivisen psykologian kritiikki osoittaa vuorostaan selvästi, ettei kirjoittajilla ole osaamista eikä asiantuntemusta arvioida tai edes ymmärtää psykolo-

gista tutkimusta. Heidän tapansa käsitellä professori Roy Baumeisterin tutkimuksia on tästä hyvä esimerkki: Sivulla 165 he kertovat, että “Roy F. Baumeister (s. 1953) väitti 1998 todistaneensa, että tahdonvoima ammentaa aina rajallisesta varannosta.” Lähdeviitettä tälle väitteelle ei anneta lainkaan. Samalla muotoilu, jonka mukaan Baumeister “väitti todistaneensa” jotakin osoittaa, että raportin kirjoittajat eivät ymmärrä, miten psykologia tieteenä toimii. Vuonna 1998 Baumeister kollegoineen julkaisi yhden ensimmäisistä ‘ego depletion’ –aihetta käsittelevän empiirisen tutkimuksensa**. He eivät tässä tutkimuksessa siis väittäneet mitään, vaan esittivät hypoteesin, jonka tueksi he sitten onnistuivat keräämään vakuuttavaa empiiristä näyttöä. Psykologia on kumulatiivinen tiede, joka perustuu empiirisessä tutkimuksessa kerättyyn näyttöön, jotka kertyessään alkavat osoittaa enemmän tai vähemmän tukeaa tiettyjä teorioita kohtaan. Yksittäinen tutkimus ei koskaan todista lopullisesti mitään, toisin kuin raportin kirjoittajat tuntuvat kuvittelevan. Lisäksi on huomattavaa, että käsitellessään Baumeisterin tutkimuksia he viittaavat yhteen ainoaan sitä kritisoivaan tutkimukseen. Baumeisterin ja hänen tutkimusryhmänsä kirjoittamat kymmenet johtavissa tieteellisissä joulleissa julkaistut tutkimukset eivät heistä siis ole lainkaan viittaamisen arvoisia. Tieteellisen teorian kritisoiminen ilman, että perehtyy kyseisen teorian takana olevaan empiiriseen tutkimukseen osoittaa vakavaa piittaamattomuutta. Todennäköisesti he ovatkin tyytyneet lukemaan asiasta toisen käden lähteistä. Tämä vaikutelma ainakin tulee lähdeluettelosta, jossa viitataan lähinnä blogi- ja muihin populaariteksteihin, mutta ei aihetta koskeviin tieteellisiin tutkimuksiin. Tämä on hyvä esimerkki kirjoittajien tavasta seurata psykologista keskustelua populaarien sekundäärilähteiden kautta. Lisäksi he eivät myöskään viittaa yhteenkään Baumeisterin tieteellisissä julkaisuissa esittämiin puolustuspuheisiin***, vaan antavat äänen pelkästään kriitikoille. Tässä näkyy jälleen cherry picking, eli kirjoittajien tapa valita lähdekirjallisuudesta vain ne tekstit, jotka sattuvat sopimaan heidän omiin näkemyksiinsä.

Kun tutustuu psykologisiin tutkimuksiin populaarisen bisneskirjallisuuden eikä alkupe-
räislähteiden kautta, syntyy helposti virheitä. Raportin kirjoittajat esimerkiksi väittävät, että “Deci & Ryan liittivät mielekkyyden kolmanteen perustarpeeseen (related-

ness).” (s. 434). Tämä on täysin virheellinen väite. Deci ja Ryan eivät liitä mielekkyyttä tai merkitystä kolmanteen perustarpeeseen, kuten käy ilmi esimerkiksi Weinsteinin, Ryanin ja Decin aiheetta käsittelevästä artikkelista****, jota ei löydy raportin lähde-
luettelosta. Tämän kytkennän tekee Dan Pink populäärissä bisneskirjassaan *Drive*, jota raportin tekijät käsittelevät. Vaikuttaa siis vahvasti siltä, että raportin kirjoittajat ovat saaneet väärät tietonsa häneltä.

3) Monet raportin tekemät rajaukset ovat kummallisia ja huonosti perusteltuja

Ensimmäiseksi voidaan tietysti kysyä, miksi ajatuspajoja käsittelevän raportin tapausesimerkiksi ei otettu ajatuspajaa. Suomessa on monta ajatuspajaksi tunnustautuvaa tahoja, joista esimerkiksi Ajatushautomo Demos Helsinki on vielä filosofien perustama. Silti tapausesimerkiksi nostettiin tutkimus-, valmennus- ja konsulttiyritys, jonka perustaja kertoi raportin tekijöille että se ei ole ajatushautomo, kun he sitä häneltä erikseen kysyivät. Raportin tekijät käyttävätkin neljä sivua sen selittämiseen, miksi Filosofian Akatemiaa on järkevä tarkastella ajatuspajoihin keskittyvässä raportissa. Jos he olisivat valinneet tarkasteltavaksi jonkun varsinaisen ajatuspajan, ei tällaista selittelyä olisi tarvittu. Nyt jää mielikuva, että FA haluttiin ottaa tarkasteltavaksi joistain muista syistä.

Toiseksi, jos Filosofian Akatemiaa haluaa tarkastella ajatuspajana – organisaationa, joka pyrkii vaikuttamaan yhteiskunnalliseen päätöksentekoon – tulisi tarkastelun keskittyä niihin osiin Filosofian Akatemian toimintaa, jotka edustavat yhteiskunnallista vaikuttamista. Raportin tekijät rajaavatkin tarkastelusta pois FA:n tieteellisen toiminnan ja koko valmennus- ja konsultointitoiminnan. Samalla he kuitenkin tarkastelus-

saan keskittyvät erityisesti FA:n yhteisön jäsenten psykologiaa popularisoiviin, yksilöille kirjoitettuihin kirjoihin ja kirjoituksiin. Tämä osoittaa, että he eivät ymmärrä tai halua tehdä erottelua varsinaisen yhteiskunnalliseen vaikuttamiseen pyrkivän toiminnan ja tieteen yksilöitä palvelevan popularisoinnin välillä.

Kun tämä erottelu jätetään tekemättä, on sen jälkeen helppo syyttää poliittisen ulottuvuuden ja yhteiskuntakriittisyyden puutteesta sellaisia kirjoituksia, jotka eivät alunperinkään pyri olemaan poliittisia tai yhteiskuntakriittisiä. Etenkin kun samaan aikaan jätetään huomiotta samojen kirjoittajien poliittiset ja yhteiskuntakriittiset kirjoitukset, kuten aiemmin osoitettiin.

Suorastaan surkuhupaisa on raportin jakso (s. 331-360), jossa pyritään arvioimaan “miten innovoivaa on Filosofian Akatemia Oy:n tuotteliaisuus.” Raportin kirjoittajien maailmassa ainoa tapa olla luova näyttää olevan se, että luo uuden käsitteen. Tämä on ainakin ainoa asia, mitä he tässä 30 sivua pitkässä jaksossa käsittelevät. He poimivat FA:n käyttämiä käsitteitä yksi kerrallaan – ajattelunhallinta, innostustalous, *learning as fun*, sisäinen motivaatio – ja sitten pyrkivät osoittamaan, että joku jossakin on aiemminkin käyttänyt samaa käsitettä. Googlen aikakaudella ei liene kovin yllätyksellistä, että lähes kaikkia käsitteitä on joku jo aiemmin käyttänyt. Etenkin kun he etsivät suomenkielisille käsitteille myös englanninkielisiä vastineita. Ehkä kirjoittajien käsitehistoriallisesta taustasta johtuen he eivät tunnu näkevän, että luovuus on muutakin kuin käsitteiden ensikäyttöä. Luovuus on – vain muutaman esimerkin antaen – muun muassa asioiden yhdistämistä, uusien teorioiden luomista, olemassaolevan käsitteen tuomista uuteen kontekstiin ja monia muita asioita. Mitään näistä muista asioista raportin jakso ei kuitenkaan arvioi. Arvio Filosofian Akatemian luovuudesta tehdään pelkästään katsomalla, onko joku muu käyttänyt tiettyjä käsitteitä aiemmin.

Lisäksi on syytä huomata, että johtopäätös luovuuden puutteesta Filosofian Akatemian toiminnassa perustuu siihen, että raportin kirjoittajat jättävät mainitsematta kaikki ne FA:n käsitteet, jotka aidosti ovat heidän keksintöjään. ‘Valonööri’, ‘hoivayhteys’ ja

‘suhdelo’ ovat kolme käsitettä, joita esimerkiksi Google ei lainkaan löytänyt, ennen kuin Frank Martela lanseerasi ne. Raportille tyypillinen tapa sivuuttaa kaikki ne tekstit, jotka eivät tue kirjoittajien johtopäätöksiä, tulee jälleen esiin, kun näihin käsitteisiin ei tässä kohden lainkaan viitata – varsinkin kun toisaalla kirjoittajat itsekin ristivät valonöörit-termin “kirjalliseksi uudiskäsitteeksi” (s. 369).

4) Iso osa raportin kirjoittajien syytöksistä perustuu guilty by association -virhepäätelmään

Guilty by association -virhepäätelmässä pyritään osoittamaan, että koska yksi asia assosioituu jotakin kautta johonkin toiseen asiaan, on se muissakin mielissä samankaltainen sen kanssa. Jos esimerkiksi ihminen käyttää samaa partavettä kuin mitä Stalin käytti, on hänessä jotakin pahaa.

Raportissa tätä guilty by association -virhepäätelmää viljellään toistuvasti, koska: “FA vastaa tietenkin vain itsestään, mutta seura tekee kaltaisekseen.” (s. 242). Käsitellessään esimerkiksi Ilkka ja Harri Virolaisen paranormaaleihin ilmiöihin keskittyvää Yli-luonnollisten ilmiöiden ensyklopedia -teosta he kokevat tarpeelliseksi mainita, että “heidän Ensyklopediallaan on sama kustantaja – Tammi – kuin Järvilehdolla” (s. 288). Saman kustantajan käyttämisen lisäksi epäilyttävää on myös, jos jokin tilaisuus käyttää nimessään ‘akatemia’-sanaa. Siksi raportissa on pitkä jakso, jossa kirjoittajat käyvät läpi ‘akatemia’-sanan käyttämistä. Kerrotaan muun muassa, että Tietoyhteiskunnan kehittämiskeskus TIEKE ry piti ‘tietoyhteiskunta-akatemia’ valmennuksen, jonka monista puheenvuoroista yhdessä Caruna toimitusjohtaja “sai pohtia [- -] sääntelyn jälkeenjääneisyyttä” (s. 236). Filosofian Akatemia ei liene vastuussa kaikista Suomessa pidetyistä tilaisuuksista, jotka ovat ‘akatemia’-nimeä käyttäneet.

Kaikkein tyypillisimmin guilty by association -virhepäätelmään syyllistytään raportissa ottamalla jokin FA:n yhteisön jäsenen julkaisu, jossa on käytetty jotakin lentävää lausetta. Sitten luetellaan pitkä rivi muita kirjoja, jotka ovat käyttäneet samaa lentävää

lausetta. Ja tämän pohjalta sitten vihjataan, että sitaatit “viittaavat tiettyyn suuntaan” (s. 495). He esimerkiksi poimivat Lauri Järvilehdon käyttämän Einstein-sitaatin “Mielikuviutus on tietoa tärkeämpää. Tieto on rajallista, kun taas mielikuviutus sisältää koko maailman.” He toteavat ensin, että lähde on aivan oikea ja “siinä todella esiintyvät Järvilehdon lainaamat lauseet.” (s. 567.) Voisi siis kuvitella, että kaikki on kunnossa. Raportin kirjoittajat haluavat kuitenkin kertoa, että samaa sitaattia ovat lainanneet menestysoppaissaan Anthony Robbins, Patricia Elliott, Rosiland Miller ja James Ray. Samalla he jättävät kertomatta, että samaa sitaattia lainaavat muun muassa professori Daniel Willingham kirjassaan ‘Why don’t students like school?’, tohtori Ian Kennedy kumppaneineen kirjassaan ‘Education Skills for 21st century teachers’ ja moni muu. Itse asiassa, Google Books löytää 7060 kirjaa, jotka siteeraavat tätä Einsteinin kuuluisaa mietettä. On siis varsin tarkoitushakuista poimia näistä tuhansista kirjoista vain muutama ja tehdä johtopäätöksiä niiden perusteella.

Raportin tekijöillä on myös kova halu yhdistää Filosofian Akatemian toiminta Donald Trumpiin. Todistusaineistoksi käy se, että FA:n Sisun juhlavuosi-kampanjan Facebook-sivuilla luki “Ajattele isosti” ja Trump on kirjassaan todennut “Ajattelen mielelläni isosti.” Ehkä hienoin aasinsilta Trumpin ja FA:n yhteyksistä löytyy kuitenkin sivulta 483: “Trump käytti samaa virheellistä Gandhi-sitaattia kuin Martelalta sympatiaa saanut Himanen.” Tässä assosiaatioita vaaditaan jo kaksi: Martela yhdistetään Himaseen, joka sitten yhdistetään Trumpiin, koska hän on käyttänyt samaa sitaattia.

Kuvaavana Filosofian Akatemiaan liittymättömänä esimerkkinä raportin kirjoittajat syyttävät INSEADin strategisen johtamisen professori Yves Dozia siitä, että käyttäessään ‘strategic agility’ -käsitettä “Doz varaa mainitsematta jääviin lähteisiin” (s. 100). Mainitsematta jäävä lähde on se, että vuonna 1913 *Business Man’s Publishing Company* *Business*-lehdessä keuhuttiin sitä kuinka irlantilaista sukujuurta olevat yhdysvaltalaiset ovat “nopeita, ketteriä, uskaliaita.” Jää epäselväksi miksi Yves Dozin tulisi viitata sata vuotta aiemmin julkaistuun irlantilaistaustaisten ihmisten kehuun, mutta raportin kirjoittajien mielestä myös tämä on relevantti syytös.

Yhteenveto

Kaiken kaikkiaan raportti ei mielestämme täytä asiallisen kritiikin mittapuita. Käymme mielellämme kriittistäkin keskustelua toimintamme laadusta. Raportin alkuosan teema – ajatushautomoiden vahvistunut rooli yhteiskunnallisessa päätöksenteossa ja näiden tuottamaa päätöksenteon pohjana käytettyä tietoa koskevat kriteerit, toiveet ja odotukset – on myös tärkeä keskustelun aihe. Jos kirjoittajat olisivat tarjonneet samoja pääteemoja ja -kriittikkejä paremmin perusteltuina ja ilman turhia piikittelyjä ja asiattomuuksia, olisimme olleet valmiita rakentamaan keskusteluun, joka varmasti olisi auttanut meitä kehittämään toimintaamme.

Nykytilanne on kuitenkin se, että raportin vakavien virheiden ja asiattomuuksien vuoksi Filosofian Akatemia ei jatka enää keskustelua raportin kirjoittajien kanssa. Toivomme jatkossa niin & näin lehdeltä huomattavasti parempaa laadunvalvontaa.

Filosofian Akatemian puolesta,

Karoliina Jarenko

Toimitusjohtaja

Lähteet:

* Luoma, J., Hämäläinen, R. P., & Saarinen, E. (2008). Perspectives on team dynamics: Meta learning and systems intelligence. *Systems Research and Behavioral Science*, 25(6), 757–767.

** Baumeister, R. F., Bratslavsky, E., Muraven, M., & Tice, D. M. (1998). Ego depletion: Is the active self a limited resource? *Journal of Personality and Social Psychology*, 74(5), 1252–1265.

*** Baumeister, R. F., & Vohs, K. D. (2016). Strength Model of Self-Regulation as Limited Resource: Assessment, Controversies, Update. *Advances in Experimental Social Psychology*, 54, 67–127.

**** Weinstein, N., Ryan, R. M., & Deci, E. L. (2012). Motivation, meaning, and wellness: A self-determination perspective on the creation and internalization of personal meanings and life goals. In P. T. P. Wong (Ed.), *The human quest for meaning: Theories, research, and applications. 2nd Edition* (pp. 81–106). New York: Routledge.